

На смерть друга

Михайло Старицький

(М. В. Ковалевського)

З неба скотилась зоря промениста
В темну глибіню океана...
В мирі порвалася чесна та чистая
Жизнь, за братерство віддана.

Згасла лампада, що блимала лагідно,
Гріла на чесні пориви;
Згасла самотня, і згасла негадано, –
Видно, забракло оливи.

Всю її, друже, вкінєць осирочений,
Витратив щиро на других;
Був і в останній ти час заклопочений
Знять боротьбу за наруги.

Серце, і душу, і силу невтомную
Клав ти на рідную справу;
Вік побивавсь за бідоту бездомную,
За її працю криваву.

Хто ж твою буйну, від туги похилену,
Зняв до братерського лона?
Хто твою муку тяжку, неосилену,
Стишив до вічного сонна?

Вмер ти один, не зігрітий порадиником,
Вмер, як борець, серед поля;
Мов насміялась над спільним упадником
Наша щербата доля.

Спи ж супокійно на лоні холодному!
Зійде зоря твоїм мріям...
Пам'ять довічна борцеві народному!
Слава гучна його діям!